

Szerkesztőségi iroda:

R-Szombat, Losonezi-uteza 24. sz. Ide intéendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmendetlen levelek nem fogadtatnak el. Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:

Egész évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:

R-szombat, Losonezi-uteza 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdáiban. — Ide intéendő a kiadóhivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetésmény-, nyilvántér-és felszámolások.

Hirdetési díj:

Egy négyhasábos peit sor ter-fogata . . . . . 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után . . . . . 30 kr.

Nyilttér:

Egy sor . . . . . 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala Rimaszombat Losonezi-uteza 24. sz., nemkülönbén minden hazai postahivatal. Az előfizetések legkezelszerűbben posta-utalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csak a kiadóhivatal vesz fel.

Műkedvelő egyesület.

Csak a legközelebbi múlt héten folyt le az országos közművelődési egyesületek congressusa, és annak eredményeképp már is olvashattuk a lelkes főhivást, mely az ország hölgyközönségéhez intéztetett, buzdítva őket, hogy — Erdély nemeslelkű hölgyeitől példát merítve — a békés szellemi harcban az ő gyöngéd — de mégis hatalmas — kezök is fölvegye a cultura áldásos fegyverét.

Tudom, hogy e szótat nem a pusztában hangzik el. Meggyőződéseim — és az eddigi tapasztalat — avval biztatnak, hogy városunk hölgyközönsége és egész társadalma szívében e hang hazafiúi vizs- hangra talál. De megvallom azt is, hogy városunk közönsége — bár a hazafias czélra minden időben tudott áldozni — mégis sokkal, nagyon sokkal tartozik. Sokat tenni pedig másként nem lehet, csak úgy, ha társadalmunk minden tagja az egyesületi szellem által lesz áthatva. Ez a szellem azonban — fájdalom! — nálunk hiányzik; egység és összetartás társaságunkban eddig népszerűsége fogalmak.

Hogy mi az oka ennek, kutatni nem akarom; tudom azonban, hogy édes mindnyájunkban benne van, kibén kisebb, kibén nagyobb mértékben, s ezt beösmerve, meg van adva a mód is, melylyel azt eltávolíthatjuk; s ez csak az lehet, ha apró előíté- leteket félretéve, mindnyájunkat a szent czél, a haza és ennek művelődése, a nemzeti szellem felébresz- tése és terjesztése — vezérel.

„Oly kevesen vagyunk, hogy az apagyilkos- nak is meg kellene kegyelmezni“ így jellemezte a nagy Széchenyi a magyarság helyzetét, s valóban ez annyira áll még ma is, hogy gyarlóknak kellene vallani magunkat, ha gyöngeségünket be nem lát- nók, midőn saját sorsunkkal sem rendelkezhetünk szabadon.

Kit nem lelkesít tehát az eszme, a nemzeti megizmosodás eszméje? Ki az tehát, ki közönnnyel vonul félre a szent oltártól, idegen isteneknek hozva áldozatot? A porszemből óriás hegyek támadnak, a csep vízből hatalmas folyamok keletkeznek, jelez-

vén, hogy az egybehalmozott gyöngeség hatalmas- sággá fejlődhetik.

Ehez hasonlóképpen az egyesek csekély, de ön- tudatos tevékenysége nagy eszmék megtestesülését, a hazafiúi buzgóság pedig az erős, boldog és sza- bad hazát alakítja meg.

Egy lépés lesz azért a magasztos czél felé, ha megteremtetik és fentartatik városunkban az az egyesület, mely már eddig is létezett, sőt virágzott, de ma kihalóban van,

Állítsuk fel újra és szervezzük köz- művelődési alapon az eddigi „műked- velő egyesületet“ és az egyesület kezébe sorakozzék a város életreteremtett ifjusága, — vonja kebelébe városunk hölgyközönségét — tegye párt- fogójává minden művelt polgárát, hogy legyen ez a város értelmiségének gyülekezője.

Rendezzen az egyesület népszerű felolvasáso- kat, előadásokat, hangversenyeket és tombolákat, hazafias eszméket karoljon föl és indítsa meg; végre a nemzeti ügy szolgálatába állva, fogjon kez- zet a megyei közművelődési egyesülettel, hogy így annak érdekeit hathatósan mozdíthassa elő.

Ime, ez tehát a czél, melyért e sorok meg- íratlak; ez által látom én elérhetőnek társadalmunk felfrissítését és összeolvasztását, és ebben látom városunk részéről a nemzeti szellem terjesztésének egyik hatalmas motívumát,

Hivatkozva tehát a czélra, felhivom még egy- szer azokat, kik az alódot dolog megvalósítására hivatottak — azaz társadalmunk ifjabb férfi tagjait — hogy lépjenek mihamar a szervezkedés terére, hogy így az egyesület, mint egy erőteljes magyar köz- művelődési társaság kör, kiléphessen mihamar a mű- ködés terére. y . . . . . Z.

Megyebizottsági közgyűlés.*)

Gömörmegye bizottságának e hó 17. és 18. napján tartott őszi közgyűlése szokott egyhanguság közt tárgyalta le a napirendre került ügyeket, mindenben elfogadván az állandó választmány határozati javaslatait, melyekhez alig fű- ződött valami élénkebb eszmeesere, habár az első napon jelen

*) Közelebbi számunkból térszűke miatt maradt ki. Szerk.

T Á R C Z A.

Dali Jóska.

Falu hosszát csak egy nóta járja:
Hej! de vig a Kenes Gáspár háza;
A vigalom vigalmat ér
Minden este benne,
Ifju assszony, öreg férjhez
Mást mit is vihetne! . . .

„Huzzad ezigány, huzzad ezigány, huzzad!
Dali Jóska megfizet ha mulat
Szép Kenesné, kiviritott rózsá,
Jer egy fordulóra!“

Szól a nóta, járja a táncz egyre,
Kenesnének szörnyen nagy a kedve,
Nagy a kedve, őszbe borult férje
Nem törődik véle.

Nem törődik, más neki a gondja.
A szomszédék pej lovát alkudja,
Mig alkudja, s felüti az árát,
Elszeretik párját. . .

„Szép Kenesné, adj egy esókot nekem;
Meghalok, ha most hiába kérem.“
— „Ejh, a kinesem de szerelmes már ma —
Nagy a esókom ára!“

Odalent a zsidóék boltjában
Egy aranyos nyakbavalót láttam,
Ha legény vagy, hogy ha esók kell, gátra!
S akkor — — — — nem hiába . . .

Alig történt, már is hire támadt,
Hogy feltörték az alvégi házat,
S arendását világos hajjalra
Ott találták halva.

— „Itt van? adjad! nézd milyen jól illik
A nyakamra, nézd mi szépen fénylik.“
„Nem, nem, dugd el, ne beszéljünk róla,
Nagy a szívem buja.“

Beteg vagyok — akadozik nyelve —
Sietnem kell — magam se' tom merre.
Bűnbe estem — ég a lelkem — testem,
Föld be nem vesz engem.

Emberről oltam“ . . . hogy kit, szeretője
Szép Kenesné, nem hallotta tőle;
Nem, mert mint vad, mely nem ismer féket,
— Fut az erdőségnek.

Busan dalol a madár a fákon:
Dali Jóska ne bujdoss e tájon,
Nyomodon van a megye cselédjé,
Hogy kerítsen kézre.

Dali Jóska mélyén elmerülve
Fel-fel tekint a beborult égre;
Menne szegény, ezerszer is menne,
Hogy ha tudna merre.

Zug az erdő, viszhangzik a lárma:
„Itt van, ott fut, előre . . . utánna! . . .“
Meg van“ . . . zug, bug, szomorun az erdő,
Könnyet sir a felhő.

A vármegyeháza, néma esendes,
Nappal van, s az éj madára repdes;
Az öreg pap gyóntatásra készen,
Olvasó kezében.

A törvényre gyűlnek, gyülekeznek
Tisztes vénék, talpig gyászban ülnek . . .
Szegény Jóska imádkozik egyre,
Hogy a pap elkezdte.

A vármegye háza esőndes, néma,
Udvarának mért piros padlója? . . .

Ne kérdjétek, szomorú a nóta.
Mi fel maradt róla.

Szorú a Kenes Gáspár háza,
Olyan, mintha átok szállt vón' rája;
A szép asszony — amire úgy vágyott —
Ejjel nappal keresi a —
Véres arany lánczat.

Mihályi Lajos.

Őszi gondolatok.

Nines semmi lehetetlen! E szót „lehetetlen“ ki kell törülni a szótárból! — mondá Napoleon.

Hüvös szél leng át a mezőkön, érintésétől sárgul a falevél, — egy kettő zizegve hull le, lassan, — esendesen, egymástán, — mintha az örökkévalóság egy részét akarná időkorokra beosztani. — Nem hangzik már a madarak vidám esiesergése, — szebb hazába, jobb hazába vonultak a lég vándor szárnyasai, el-el — oda, hol örök a tavasz és örök vidámság honol. — Boldog szárnyasok, kiknek ad- ott mód és alkalom elhagyni a helyet, hol borongós lett a nap, szomorú az élet, — s elmenni oda, hol derűs az ég, — zöld a mező, — öröm, vidámság, jó kedv támad minden kis helyen. Hányan vagyunk a kik nem mehetünk veletek!

Kinn jártam a mezőn, — a pusztá letarolt mezőn. Szemem az egyhangú, kietlen tájon nyugpontot nem talált. Az enyhet adó nem rég még oly nyúrák, megfakult, szakadozott, rongyos mint az árva gyerekek, — kinek sem apja, sem anyja ninesen.*) — A későn nyílt virágok — az eltévesztett élet legigazabb jelképei — dértől forrázott fejecs- kéiket szomorúan csüggesztik alá, — színevesztett szirmai- kon könyként ragyog a dérből olvadt csepp, — mintha terméketlen, meddő, czelnöküli létüket — elhibázott éle- tüket — siratnák.

*) s kiről a „rongyos egyesület“ — még nem gondoskodhatott. Szedő.

